

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 583/20	
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
		Czyn przypisany oskarżonemu K. N. (1)	
1.		W dniu 7 czerwca 2020 roku w U. na ul. (...) uderzył K. N. (2) otwartą ręką w głowę, czym naruszył jej nietykalność cielesną, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
K. N. (1) i K. N. (2) byli małżeństwem i mają wspólne małoletnie dziecko. Istnieje między nimi silny konflikt okołorozwodowy, skupiający się przede wszystkim na kwestii opieki i kontaktów ojca z synem. K. N. (1) chciał spotkać się z synem, w czasie kiedy K. N. (2) wraz z dzieckiem, przebywała u swoich rodziców w C.. Do spotkania doszło w dniu 7 czerwca 2020 roku.	Zeznania K. N. (2)	2-2v., 161-163	

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	163		
Korespondencja sms-owa	152-158		
W dniu 7 czerwca 2020 roku w U. na ulicy (...), po zakończonym spotkaniu ojca z synem, K. N. (1) przekazał dziecko pod opiekę K. N. (2). Oboje kłócili się.	Zeznania K. N. (2)	2-2v.	
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	163		
Zeznania P. U.	160-161		
Kiedy K. N. (2) odwróciła się, żeby wsiąść do samochodu, K. N. (1) uderzył ją otwartą ręką w głowę.	Zeznania K. N. (2)	2-2v.	
Zeznania P. U.	160-161		
W chwili popełnienia czynu K. N. (1) miał jedynie w sposób nieznaczną ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono u niego objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznano u niego zaburzenie depresyjne na podłożu reaktywnym u osoby z cechami nieprawidłowej	Opinia sądowo-psychiatryczna	90-94	

osobowości oraz co najmniej szkodliwe używanie alkoholu i marihuany.			
K. N. (1) nie był dotychczas karany.	Karta karna	150	
Fakty uznane za nieudowodnione			
		Oskarżony nie uderzył, a jedynie „zahaczył” oskarżycielkę „o włosy”, „na wysokości bioder, poniżej linii barków” (wyjaśnienia k. 163).	
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w zakresie bezspornym - istnienia konfliktu pomiędzy stronami poprzedzającego zdarzenie z dnia 7 czerwca 2020 roku i tego, że w tym dniu, po spotkaniu ojca z synem podczas przekazywania dziecka matce, doszło między nim a oskarżycielką prywatną do kłótni.	
	Zeznania K. N. (2)	Sąd uznał zeznanie oskarżycielki za wiarygodne w całości. Relacja jej była spójna,	

		<p>logiczna i konsekwentna, a nadto znajdowała potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznania świadka P. U.. W rezultacie brak było podstaw do odmowy przyznania waloru wiarygodności dowodu z zeznań oskarżycielki prywatnej, a tym samym dowód ten stanowił podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.</p>	
	<p>Zeznania P. U.</p>	<p>Zeznania były jasne, logiczne i spójne. Sąd uznał je za wiarygodne w całości. Ich treść korespondowała z zeznaniami oskarżycielki prywatnej. Brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej zeznań tej osoby, która była naocznym świadkiem zdarzenia z dnia 7 czerwca 2020 roku i potwierdziła, że oskarżony uderzył oskarżycielkę prywatną ręką w głowę. Świadek był osobą obcą zarówno dla oskarżonego, jak i oskarżycielki prywatnej, nie miał on żadnego interesu w tym, aby zeznawać na korzyść którejkolwiek ze stron postępowania, czy przedstawiać przebieg przedmiotowego zdarzenia w sposób przychylny dla oskarżycielki prywatnej. Wprawdzie szczegóły</p>	

		<p>zdarzenia opisywane przez świadka, różnią się z zeznaniami oskarżycielki prywatnej i oskarżonego w zakresie usytuowania oskarżycielki prywatnej i oskarżonego względem samochodu, aczkolwiek podkreślenia wymaga, iż zdarzenie miało dynamiczny charakter i trudno wymagać od świadka, aby ze szczegółami zapamiętał, kto gdzie dokładnie stał, zwłaszcza, iż zachowanie oskarżonego i oskarżycielki prywatnej niewątpliwie wzbudzało nie tylko zainteresowanie, ale i emocje.</p> <p>Najistotniejsze dla poczynienia ustaleń faktycznych było jednak to, że świadek widział moment, w którym oskarżony uderzył oskarżycielkę prywatną w głowę.</p>	
	Opinia sądowo-psychiatryczna	<p>Miarodajna, brak wad w rozumieniu art. 201 k.p.k., treść niekwestionowana przez strony. Opinia sporządzona przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów w oparciu o badanie oskarżonego. Wnioski opinii jasne, spójne, rzeczowe i niebudzące wątpliwości. Brak zastrzeżeń co do jej wiarygodności.</p>	
	Korespondencja sms-owa	Wydruki wiadomości dowodziły istniejącego między byłymi małżonkami konfliktu	

		koncentrującego się wokół opieki i kontaktów ojca z ich dzieckiem, ich autentyczność i zawartość nie były kwestionowane przez strony.	
	Karta karna	Dokument urzędowy.	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w zakresie, w jakim opisywał przebieg zdarzenia z dnia 7 czerwca 2020 roku i tego, że nie uderzył oskarżycielki prywatną ręką w głowę. Wyjaśnienia oskarżonego, jakoby jedynie „zahaczył” oskarżycielkę o włosy, na wysokości bioder, poniżej barków są nielogiczne i nieprzekonujące. Wersja zdarzenia opisywana przez oskarżonego stoi bowiem w sprzeczności z zeznaniami oskarżycielki prywatnej oraz P. U., który był naocznym świadkiem zdarzenia i widział momentu uderzenia oskarżycielki przez oskarżonego.	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
#	Podstawa prawna warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W ocenie Sądu zgormadzony materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony naruszył nietykalność cielesną K. N. (2) uderzając ją otwartą ręką w głowę.</p> <p>Przepis art. 217 § 1 k.k. penalizuj zachowania polegające na uderzeniu człowieka lub naruszeniu w inny sposób jego nietykalności cielesnej. Dobrem chronionym przez treść tego przepisu jest nietykalność cielesna i zawarty w niej element godności człowieka, wolność człowieka od fizycznych, niezgodnych z jego wolą oddziaływań na jego.</p> <p>Czynność sprawcza omawianego przestępstwa zachodzi, gdy sprawca uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. Naruszenie nietykalności cielesnej jest zatem zawsze zachowaniem</p>			

będącym formą fizycznego oddziaływania na ciało człowieka, które nie jest przez niego akceptowane. W doktrynie wskazuje się, że przez uderzenie należy rozumieć cios zadany pokrzywdzonemu, tj. spowodowanie zderzenia (zetsknięcia) ciała pokrzywdzonego z ciałem sprawcy (np. ręką, nogą, głową) lub używanym przez niego przedmiotem (np. kijem). Uderzenie będzie zatem polegać przede wszystkim na bezpośrednim oddziaływaniu własnym ciałem na ciało pokrzywdzonego np. przez spoliczkowanie go lub kopnięcie, ale także przez oddziaływanie za pomocą rzeczy, np. przez rzucenie w niego jakimś przedmiotem (zob. A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2019, Legalis).

Od strony podmiotowej przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej może być popełnione tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca musi zatem chcieć uderzyć lub w inny sposób naruszyć nietykalność cielesną pokrzywdzonego, albo przewidując, że jego zachowanie może nie być akceptowane przez pokrzywdzonego, na takie

naruszenie nietykalności się godzić.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, jakoby nie uderzył on oskarżycielki, a tylko „zahaczył” ją o włosy, stanowią jedynie linię obrony, którą Sąd rozważył, lecz nie uwzględnił. W tej sytuacji wobec w istocie jednoznacznych relacji oskarżycielki prywatnej i przypadkowego świadka co do kluczowych elementów zdarzenia, nie może być wątpliwości co do tego, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną oskarżycielki.

Jeśli zaś chodzi o winę oskarżonego w zakresie analizowanego czynu to z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika w czasie czynu zdolność oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem była jedynie w sposób nieznaczny ograniczona. Nie stwierdzono u niego objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznano u niego zaburzenie depresyjne na podłożu reaktywnym u osoby z cechami nieprawidłowej osobowości oraz co najmniej szkodliwe używanie alkoholu i marihuany.

Ograniczona poczytalność, a tym bardziej nieznacznie, nie stanowi okoliczności wyłączającej winę, sprawca działający w takim stanie ma zdolność do zawinienia, popełnia przestępstwo. Jest natomiast okolicznością umniejszającą winę. Obniża ona zatem stopień winy, co w nawiązaniu do limitującej funkcji winy powinno znaleźć odbicie w wymiarze kary.

Ponadto, nie sposób było przyjąć, że zachodził wypadek przewidziany w przepisie art. 217 § 2 k.k., zgodnie z którym, jeżeli naruszenie nietykalności wywołało wyzywające zachowanie się pokrzywdzonego albo jeżeli pokrzywdzony odpowiedział naruszeniem nietykalności, sąd może odstąpić od wymierzenia kary. Podobnie jak przy przestępstwie zniewagi (art. 216 k.k.) ustawodawca przewidział przy przestępstwie naruszenia nietykalności cielesnej szczególny wypadek fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary (tzw. łaska sędziowska). Instytucja ta została ograniczona do przypadku gdy, naruszenie nietykalności wywołało wyzywające zachowanie się pokrzywdzonego (prowokacja) albo gdy

pokrzywdzony
odpowiedział
naruszeniem
nietykalności (retorsja).

W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy, nie można uznać, że zachowanie oskarżycielki prywatnej było wyzywające, czy też prowokacyjne. Wprawdzie nie ulega wątpliwości, iż w okresie poprzedzającym czyn, oskarżony i oskarżycielka prywatna pozostawali w konflikcie okołorozwodowym, koncentrującym się przede wszystkim wokół kwestii opieki nad wspólnym małoletnim dzieckiem i kontaktów z nim, aczkolwiek zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, iż obie strony były w porównywalnym stopniu w ten konflikt zaangażowane i żaden z małżonków nie była w nim stroną dominującą. Również z zeznań świadka P. U. wynika, iż oskarżony i oskarżycielka prywatna sprzeczały się, a nie że to oskarżycielka prywatna zachowywała się w sposób wyzywający i prowokacyjny.

W konsekwencji, Sąd uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 217 § 1 k.k.

Zwięzłe wyjaśnienie
podstawy prawnej oraz

zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania

W ocenie sądu zaszyły ustawowe przesłanki warunkowego umorzenia postępowania z art. 66 § 1 k.k.

Stosownie do tego przepisu, warunkowe umorzenie postępowania jest możliwe, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W pierwszej kolejności należało wskazać, iż pomimo, że oskarżony nie przyznał się do winy, to okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, w tym zakresie zeznania świadka i oskarżycielki prywatnej korespondowały ze sobą.

Sąd stanął na stanowisku, że okoliczności towarzyszące popełnieniu zarzuconego czynu pozwalają na przyjęcie, że stopień jego społecznej szkodliwości nie był

znaczny. Sąd miał przede wszystkim na uwadze, że popełnienie przez oskarżonego zarzuczonego mu czynu poprzedzone były silnym konfliktem okołorozwodowym na tle opieki nad dzieckiem i kontaktów oskarżonego z synem.

Z kolei dotychczasowy sposób życia i to że oskarżony ma stałą pracę i źródło dochodu, uprzednio nie był karany, wskazują, iż zaistniałe zdarzenie miało charakter incydentalny.

Niezależnie jednak od przytoczonych powyżej okoliczności należało uznać, iż uderzenie żony, dodatkowo dokonane publicznie, zasługiwało na dezaprobatę i reakcję karną.

Sąd doszedł zatem do przekonania, iż adekwatną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu reakcją karną będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego na trzyletni okres próby. Owa instytucja probacyjna uzmysłowi oskarżonemu karygodność jego zachowania, a jednocześnie nie będzie go stygmatyzować jako osoby karanej. Zdaniem sądu świadomość możliwości podjęcia warunkowo umorzonego postępowania będzie w wystarczającym stopniu stymulować oskarżonego

do respektowania porządku prawnego i w konsekwencji powyższa instytucja spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sam fakt toczącego się postępowania będzie stanowił dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość i przestrogę na przyszłość.

W ocenie Sądu, okres próby w wymiarze trzech lat będzie adekwatny i spełni dwie zasadnicze funkcje: oddziaływania wychowawczego na sprawcę przestępstwa, a z drugiej strony pozwoli na weryfikację postawionej prognozy kryminologicznej.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

W punkcie II wyroku:

Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę.

Powyższy środek ma zadośćuczynić zasadzie

kompensaty szkód wyrządzonych czynem zabronionym. Istota tego środka kompensacyjnego opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody bądź krzywdy wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego).

Orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynikła szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Pojęcie szkody i krzywdy należy definiować tu zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny), zaś krzywdę jako uszczerbek niemajątkowy (niematerialny).

Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w przepisie art. 445 k.c. dóbr osobistych (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

W ocenie sądu orzeczona kwota nawiązki jest odpowiednia do stopnia wyrządzonej przez oskarżonego krzywdy. Określając wymiar tego środka sąd miał na względzie wysokie natężenie złej woli oskarżonego, który użył przemocy wobec byłej żony. Między stronami od dłuższego czasu istniał głęboki konflikt, aczkolwiek oskarżony jako dorosła, świadoma osoba, winien panować nad swoimi emocjami. Zachowanie oskarżonego jest tym bardziej naganne, że uderzył żonę na oczach ich syna, który siedział już w samochodzie.

Zasądzona kwota ma na celu przede wszystkim kompensację oskarżycielce krzywdy wyrządzonej przestępstwem, którego dopuścił się oskarżony, ale jednocześnie stanowiąc dla oskarżonego dodatkową dolegliwość o charakterze fiskalnym, realizującą funkcję wychowawczo-represyjną, stanowiąc wespół z orzeczoną karą adekwatną w okolicznościach przedmiotowej sprawy reakcję na to przestępstwo.

Kwota ta, aby w sposób wystarczający spełniła

<p>swoją wychowawczą funkcję, musiała być dla oskarżonego odczuwalna i dolegliwa, nie mogła zatem być zbyt niska.</p>	
<p>W punkcie III wyroku:</p> <p>Celem zwiększenia wychowawczego i prewencyjnego oddziaływania na oskarżonego, Sąd uznał za uzasadnione oddanie także oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby. Głównym celem dozoru w ramach warunkowego umorzenia postępowania jest bowiem kontrola postawy sprawcy i pomoc w przewyciężaniu tych czynników, które doprowadziły go do popełnienia przestępstwa. Sad, mając na uwadze dotychczasową postawę oskarżonego oraz motyw, które legły u podstaw zarzuconego mu czynu, a także, iż od dłuższego czasu pozostawał z oskarżycielką w konflikcie, uznał oddanie go pod dozór kuratora za uzasadniony.</p>	
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>	
<p>6. inne zagadnienia</p>	
<p>7. Koszty procesu</p>	
	<p>W punkcie IV wyroku:</p>

Na podstawie art. 628 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej.

Z kolei na rzecz oskarżycielki prywatnej od oskarżonego zasądzono kwotę 1.008 złotych tytułem poniesionych wydatków na wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru oraz kwotę 300 złotych tytułem opłaty. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowił art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w myśl którego od oskarżonego w sprawach z oskarżenia prywatnego zasądza się na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu.

Podpis